

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína, soudkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudce Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Ing. M. H.**, zastoupený Mgr. Igorem Žižko, advokátem se sídlem Moskevská 697/72, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 2. 2025, č. j. 11 A 112/2024 - 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce je vlastníkem pozemků zapsaných na LV č. X pro k. ú. K., které se nachází na území Hlavního města Prahy (projednávaný případ se týká pouze parcel v daném katastrálním území, kasační soud proto jeho název nebude pro stručnost opakovat). Na pozemcích parc. č. XA, XB, XC a XD zapsaných na daném listu vlastnictví se rozkládá areál „M.“ (dále jen „areál“). Součástí pozemku parc. č. XA je stavba: budova s číslem

popisným Y; objekt k bydlení. Součástí pozemku parc. č. XB je stavba: budova bez čísla popisného nebo evidenčního; zemědělská stavba (dále jen „zemědělská stavba“).

[2] Žalobce v průběhu let 2020 a 2021 areál kompletně zrekonstruoval. Nyní sestává z dřevěné terasy a jí obklopujících staveb (z jižní strany zemědělské stavby, z východní strany přistavené konstrukce zhotovené ze tří transportních kontejnerů a ze severozápadní strany budovy s č. p. Y). Na východním konci terasy je umístěno dřevěné schodiště vedoucí do přilehlé zahrady.

[3] Úřad městské části Praha 11, Obor výstavby (dále jen „stavební úřad“) eviduje od léta 2021 podněty upozorňující na to, že v areálu dochází k provozování hostinské činnosti. Stavební úřad zjistil, že areál je na mnoha internetových stránkách prezentován jako místo pro konání svateb a že v něm svatby probíhají. V červnu 2022 vydal rozhodnutí, jímž zakázal zemědělskou stavbu užívat k nepovolenému účelu hostinské činnosti; toto rozhodnutí bylo v říjnu 2022 potvrzeno rozhodnutím žalovaného. Žalobce byl rovněž v březnu 2022 uznán vinným ze spáchání přestupků spočívajících v realizaci staveb v areálu, v provedení stavebních úprav zemědělské stavby bez příslušných povolení stavebního úřadu a z nepovoleného užívání zemědělské stavby v období od června do listopadu 2021.

[4] V době od května do července 2022 obdržel stavební úřad několik oznámení o nepovoleném užívání zemědělské stavby k hostinské činnosti. Některá oznámení byla označena jako „*Prohlášení svědků*“ a byla oznamovateli podepsána. Podle oznámení se v areálu včetně zemědělské stavby konaly ve vymezeném období v konkrétní dny svatby – oznamovatelé upozorňovali na konzumaci jídla a nápojů a na šíření hluku živou i reprodukcovanou hudbou. Stavební úřad provedl dne 20. 5. 2022 kontrolní prohlídku, a to z veřejného prostranství před vstupem do oploceného areálu; zjistil při ní, že v prostoru dřevěné terasy je umístěno několik stolů s deštníky a na zahradě stojí party stan. V době prohlídky nebyl areál užíván a nebyla slyšet hudba. Oznámením ze dne 23. 5. 2022 zahájil stavební úřad řízení o přestupku spočívajícím v užívání zemědělské stavby v rozporu s účelem vymezeným v povolení stavby, a to v období od 30. 4. 2022 do 21. 5. 2022. Stavební úřad nařídil v daném případě ústní jednání na den 19. 7. 2022; dostavil se na něj zmocněnec žalobce a mimo jiné uvedl, že se žalobce nemá zájem k věci vyjadřovat.

[5] V důsledku dalšího oznámení provedl stavební úřad dne 29. 7. 2022 opětovně kontrolní prohlídku areálu z veřejného prostranství. Zjistil při ní, že v areálu probíhá svatební hostina. Na zahradě jsou rozmístěny bílé židle a v jejich blízkosti probíhá fotografování nevěsty a ženicha, po areálu se pohybuje mnoho osob ve společenském oděvu, mnohé osoby sedí u stolů na terase a v areálu se vyskytuje personál obsluhující hosty. Následující den obdržel stavební úřad o průběhu dané svatby další oznámení včetně fotografií a videonahrávky. Oznámením ze dne 2. 8. 2022 zahájil stavební úřad řízení o přestupku spočívajícím v užívání zemědělské stavby v rozporu s účelem vymezeným v povolení stavby, a to v období od 29. 5. do 29. 7. 2022. Usnesením z téhož dne pod č. j. MCP11/22/045066/OKS/Kra bylo spojeno řízení o přestupku zahájené oznámením ze dne 23. 5. 2022 s řízením zahájeným oznámením ze dne 2. 8. 2022.

pokračování

[6] Dne 16. 8. 2022 obdržel stavební úřad písemné sdělení Úřadu městské části Praha 11, Oboru vnitřních věcí, Oddělení matriky, které obsahovalo informace o totožnosti osob, které uzavřely v areálu sňatek ve dnech 6. 5. 2022 a 29. 7. 2022, jakož i informaci o dalších šestnácti svatbách, jejichž konání bylo na následující měsíc a půl naplánováno. Dne 21. 11. 2022 požádal žalobce o dodatečné povolení stavebních úprav a přístavby zemědělské stavby. Řízení o jeho první žádosti o dodatečné povolení bylo dne 17. 5. 2022 pravomocně zastaveno. Žalobce taktéž požádal o změnu užívání zemědělské stavby z hospodářského stavení na hostinské zařízení – nyní se v ní nachází společenský sál s patrem a schodištěm. V přístavbě jsou podle žádosti umístěny toalety, kuchyně se sklady, bar, kancelář sloužící k restauraci, šatna pro personál a technická místnost.

[7] Stavební úřad vydal dne 28. 11. 2022 pod č. j. MCP11/22/069589/OKS/Kra rozhodnutí, a to podle § 67 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 93 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“). Jím uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon). Přestupku se měl dopustit tím, že v období od 30. 4. 2022 do 29. 7. 2022, konkrétně ve dnech uvedených ve výroku daného rozhodnutí, jinému umožnil užívání zemědělské stavby (včetně přístavby terasy), a to v rozporu s účelem vymezeným v povolení stavby (tj. zemědělství). V uvedeném období byly dané stavby využívány k provozu hostinské činnosti při svatebních a jiných hostinách. Stavební úřad žalobci podle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona uložil za uvedený přestupek pokutu ve výši 350 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[8] O odvolání žalobce proti rozhodnutí stavebního úřadu rozhodl žalovaný dne 2. 7. 2024 pod č. j. MHMP 980099/2024 tak, že se podle § 90 odst. 5 správního řádu odvolání žalobce zamítá a rozhodnutí stavebního úřadu se potvrzuje.

[9] Žalobce podal proti uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Namítal v ní zejména, že se žalovaný nevypořádal s námitkou pravosti a správnosti listin předložených oznamovateli. Stavební úřad se dále dopustil vady řízení, neboť dne 6. 9. 2022 provedl výslech svědků, přestože se žalobce dne 5. 9. 2022 z daného výslechu omluvil, a nemohl jim tedy klást otázky. Žalobce nesouhlasil s názorem žalovaného, že otázky mohl pokládat jeho advokát, který byl výslechu přítomen. Podle žalobce takový názor nemá odraz v platném právu a jeho zastoupení není rozhodné. Dále správním orgánům vytýkal, že z jejich rozhodnutí není seznatelné, jak dospěly ke svým skutkovým zjištěním, ani jak je právně hodnotily. Podle žalobce byly správní orgány povinny konkrétně uvést, ve kterých dnech byl areál užíván k nepovolenému účelu a z jakých důkazů tyto závěry vyplývají – opak je porušením zásady *ne bis in idem*. Žalobce měl rovněž za to, že závěry správních orgánů jsou toliko nepodloženými hypotézami. Konečně, správní orgány podle žalobce neposuzovaly jeho majetkové poměry a nesprávně uvedly, že jim žalobce k prokázání svých osobních a majetkových poměrů neposkytl součinnost. Nadto není zřejmé, proč mu stavební úřad uložil pokutu ve výši 70 % horní hranice zákonné sazby.

[10] Městský soud žalobu napadeným rozsudkem zamítl. V jeho odůvodnění uvedl, že se žalovaný otázkou pravosti a správnosti listin předložených oznamovateli zabýval.

Oznamovatelé se podle správního spisu dostavili k podání svědeckých výpovědí, v jejichž rámci potvrdili pravost a správnost obsahu daných listin. Podle městského soudu tak závěr správních orgánů o rozsáhlém a dlouhodobém protiprávním jednání žalobce jednoznačně a nesporně vyplývá z důkazů, které správní orgány shromáždily. Nebyly proto důvodné ani námitky vztahující se k nedostatkům ve skutkových zjištěních a k nesprávnému hodnocení důkazů. K otázce neúčasti žalobce na ústním jednání soud poukázal na to, že se právní názor žalobce zcela míjí s účinnou právní úpravou – podle ní byla žalobci zachována jeho procesní práva tím, že se výsledku svědků účastnil jeho zmocněnec. Soud se neztotožnil ani s námitkou formulovanou jako porušení zásady *ne bis in idem* – skutek, v němž stavební úřad spatřoval protiprávní jednání žalobce, byl časově jednoznačně identifikován ve výroku jeho rozhodnutí, a to slovy „v období od 30. 04. 2022 do 29. 07. 2022“. Co se týče otázky zjišťování majetkových poměrů, městský soud upozornil, že správní orgány ve svých rozhodnutích výslovně uvedly, z jakých zjištění týkajících se majetkové situace žalobce při úvaze o výši ukládané pokuty vycházely. Zároveň doplnil, že si lze jen těžko „představit situaci, kdy by správní soud poskytl ochranu přestupci, který opakovaně a dlouhodobě ignoruje právní řád, neplní povinnosti vyplývající pro něj z úkonů správního orgánu a účelově se snaží vyhnout se odpovědnosti za své protiprávní jednání.“

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[11] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[12] Stěžovatel v první řadě trvá na své žalobní námitce týkající se porušení jeho práva pokládat svědkům otázky. Účast advokáta ve správním řízení podle stěžovatele „neznamená, že by se tím účastník vzdal svých procesních práv.“ Správní orgán musí umožnit pokládat dotazy účastníku řízení i jeho advokátovi. Jiná situace by podle stěžovatele nastala „pouze v případě, pokud by byl účastník řízení zcela zastoupen advokátem na základě plné moci, která by ho vylučovala z aktivního jednání.“ Právo obviněného účastnit se výsledku svědků a klást jim otázky plyne i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 1 As 29/2008 - 50, a z nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 10. 2002, sp. zn. II. ÚS 232/02.

[13] Dále stěžovatel opakuje, že není zřejmé, na základě jakých důkazů správní orgány uzavřely, že se v konkrétních dnech od dubna do července 2022 konaly v areálu svatby. Městský soud podle něj založil své právní posouzení na tzv. souhrnném zjištění, stejně jako správní orgány. Napadený rozsudek i rozhodnutí správních orgánů jsou proto nepřezkoumatelné.

[14] Stěžovatel rovněž setrvává na své námitce uplatněné již v žalobě, podle níž správní orgány založily své úvahy pouze na svých subjektivních názorech, a nikoli na konkrétních důkazech. K tomu odkazuje na rozhodnutí stavebního úřadu, podle něhož „samotný sňatečný obřad [sice] sám o sobě nepředstavuje nepovolené užívání stavby, stavební úřad je [však] toho názoru, že po každém tomto obřadu, který byl v areálu v posuzovaném období uskutečněn, následovala svatební hostina, při které docházelo k poskytování služeb

pokračování

představujících hostinskou činnost.“ Ani městský soud podle stěžovatele nevysvětlil, z jakých důkazů vyplývá, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku.

[15] Dále městský soud nevypořádal žalobní námitku pravosti a správnosti veškerých soukromých listin založených ve správním spisu. Stěžovatel nesouhlasí s názorem žalovaného, že daná námitka (uplatněná již v odvolání) musí být přesně skutkově vymezena. Taková povinnost z právních předpisů nevyplyvá. Pokud žalovaný považoval námitku za nesrozumitelnou, bylo jeho povinností vyzvat stěžovatele k jejímu doplnění. Podle stěžovatele se městský soud „*vypořádal s námitkou tak, že odkázal na správní uvážení.*“ Dále uvádí, že podle jeho názoru nemůže správní orgán rozhodovat o pravosti listiny, nýbrž musí požádat o její ověření, případně se obrátit na příslušný soud nebo jiný příslušný orgán; opačný postup je nezákonný. Městský soud tuto námitku nevypořádal, a proto je napadený rozsudek i z tohoto důvodu nepřezkoumatelný.

[16] Městský soud se podle stěžovatele rovněž nevypořádal s žalobní námitkou vztahující se k prověřování jeho majetkových poměrů. Odkázal-li soud na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43, je takový odkaz nepřiléhavý, neboť se uvedený případ týká obchodní společnosti, jejíž majetkové poměry hodnotil správní orgán z veřejně dostupných dat. V nyní projednávané věci však je pachatelem přestupku fyzická osoba nepodnikající, která své majetkové poměry nezveřejňuje.

[17] Městský soud dále zohlednil rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 - 48. K tomu stěžovatel namítá, že městský soud přehlédl část obsahu daného rozsudku. Vyplývá z něj, že ke korektnímu uvážení o výši pokuty musí být řádně zjištěny majetkové poměry obviněného. Ty však v projednávané věci řádně zjištěny nebyly; městský soud přesto daný postup chybně aproboval. Nebylo proto ani možné určit, zda uložená pokuta nemůže být pro stěžovatele likvidační. Pokud městský soud odkázal v odst. 71 napadeného rozsudku na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, pak stěžovatel namítá, že ji soud v napadeném rozsudku neuvedl a stěžovateli není známa.

[18] Stěžovatel odmítá tvrzení městského soudu, že neposkytl stavebnímu úřadu součinnost při zjišťování majetkových poměrů. Ze správního spisu takový závěr nevyplyvá, neboť stavební úřad stěžovateli žádnou výzvu k poskytnutí součinnosti nedoručil. I v této otázce navíc stavební úřad založil své posouzení na svém subjektivním názoru. Dále má stěžovatel za to, že městský soud pochybil při aplikaci závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č. j. 1 As 9/2008 - 133, neboť právní větu daného usnesení vytrhl z jejího kontextu. Nakonec namítá, že závěr městského soudu citovaný v odst. [10] *in fine* výše je „*flagrantním porušením presumpce neviny.*“

[19] Žalovaný se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s obsahem napadeného rozsudku a Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost zamítl.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[20] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté posoudil důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[21] Kasační stížnost není důvodná.

III. a) K nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku

[22] Nejvyšší správní soud se v rámci přezkumu kasačních námitek nejprve zaměří na námitku podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tj. na nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku či na existenci jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Platí totiž, že pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný, zpravidla již není prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru a je nezbytné napadený rozsudek bez dalšího zrušit.

[23] Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť právní závěry městského soudu vycházejí z tzv. souhrnného zjištění. Nejvyšší správní soud se s tímto názorem neztotožňuje a poukazuje na svou judikaturu, podle níž není souhrnným zjištěním „závěr správních orgánů o skutkovém stavu, je-li skutkový stav v projednávané věci jednoduchý a správní spis obsahuje jednoznačnou oporu pro závěry stran naplnění podmínek pro postih stěžovatele,“ (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2020, č. j. 8 As 327/2018 - 45, odst. [18] a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 303/2017 - 39, odst. [21]).

[24] Nejvyšší správní soud je toho názoru, že tyto podmínky jsou v nyní projednávané věci naplněny. Stavební úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že při skutkovém posouzení vycházel zejména z jednotlivých podnětů a oznámení týkajících se protiprávního jednání v areálu, informací veřejně dostupných na internetu (vztahujících se k pořádání svateb v areálu), z vlastních kontrolních prohlídek a ze svědeckých výpovědí oznamovatelů a osoby, která v areálu uzavřela sňatek (srov. jeho str. 2 až 8). Následně důkazy hodnotil jednotlivě i v jejich vzájemném kontextu a výslovně uvedl, jaké relevantní závěry ze kterých důkazů plynou a jak se informace doplňují či vyvrací. Např. uvedl, že někteří z oznamovatelů jsou na výsledku řízení zainteresováni, a proto jejich výpovědi hodnotil rezervovaně. Zároveň však uznal, že jeho vlastní zjištění korespondují s tvrzeními daných svědků. Pro věc relevantní skutečnosti proto nelze zpochybnit (srov. zejména str. 8 a 9 rozhodnutí stavebního úřadu). Ze správního spisu zároveň fakticky neplynou poznatky, které by s posouzením stavebního úřadu kolidovaly.

[25] Tentýž závěr zaujal žalovaný (srov. str. 10 jeho rozhodnutí) a také městský soud, který jednoznačně a vyčerpávajícím způsobem uvedl, že kterých skutečností správní orgány ve svém hodnocení vycházely (srov. odst. 63 napadeného rozsudku). Za dané situace nelze tvrdit, že by správní orgány či městský soud přikročily ke zjednodušujícím či souhrnným zjištěním.

pokračování

[26] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku také v tom, že se městský soud nevypořádal s námitkou pravosti a správnosti soukromých listin založených ve správním spisu. Nejvyšší správní soud souhlasí, že nevypořádání žalobní námitky může obecně zakládat vadu nepřezkoumatelnosti rozsudku správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). K tomu však v projednávané věci nedošlo. Městský soud se uvedeným žalobním bodem zabýval v odst. 58 až 60 napadeného rozsudku a vyhodnotil, že je nedůvodný. Pravost a správnost soukromých listin založených ve správním spise byla stavebním úřadem prokázána, neboť i v tomto směru provedl výsledky svědků, kteří potvrdili, že podněty podepsali a s jejich obsahem souhlasí. Tvrdí-li stěžovatel, že námitka směřovala i vůči dalším soukromým listinám, není z jeho kasační stížnosti patrné, které jiné listiny má na mysli. Městský soud se jeho námitkou zabýval, napadený rozsudek ani z tohoto důvodu není nepřezkoumatelný.

[27] Nakonec stěžovatel namítá, že městský soud neposuzoval jeho žalobní námitku týkající se zjišťování majetkových poměrů. Zároveň však polemizuje s odůvodněním městského soudu, které se k uvedené otázce vztahuje, a to včetně výtek k jeho právnímu posouzení či odkazům na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Již z toho je zřejmé, že tvrzená vada směřuje výhradně k nesprávnému (či nedostatečnému) právnímu posouzení, nejedná se proto, byť o potenciální, důvod nepřezkoumatelnosti. Ani Nejvyšší správní soud sám *ex officio* neshledal, že by napadený rozsudek byl v jakémkoli dalším ohledu nepřezkoumatelný, důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. proto dán není.

III. b) K dalším kasačním námitkám

[28] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatel je v kasační stížnosti povinen „cíleně reagovat na rozhodnutí krajského soudu a kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě jeho argumentaci. Nepostačuje, je-li kasační stížnost pouhým opakováním žalobních námitek. Převzít do kasační stížnosti argumentaci ze žaloby je možné, avšak pouze v rámci cílené polemiky se závěry krajského soudu, případně v rámci poukazu na to, že argumentace v žalobě nebyla krajským soudem vypořádána (a jeho rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelné). Účelem kasační stížnosti není ještě jednou, před vyšší instancí, zopakovat vypořádání žalobních bodů, kterými se již zabýval krajský soud, nýbrž polemizovat se závěry samotného krajského soudu, a tím prověřit jejich zákonnost. [...] kasační stížnost (její část), která fakticky beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s., a bude proto jako nepřípustná odmítnuta (§ 104 odst. 4 s. ř. s.),“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2023, č. j. 3 Afs 231/2022 - 46, odst. [16]).

[29] Stejně tak nepostačí, pokud se stěžovatel omezí na tzv. prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by s ním věcně polemizoval. Takovým postupem nedostojí své povinnosti „v kasační stížnosti vylíčit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení, či závěrů se měl městský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována [...]. Obsah kasační stížnosti tak v této části nesplňuje pro svoji nekonkrétnost výše uvedené požadavky; v tomto případě se proto nejedná o kasační námitku

ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 1. 2023, č. j. 3 As 58/2021 - 40, odst. [16]).

[30] Lze rovněž připomenout, že ustanovení § 104 odst. 4 s. ř. s. upravuje mimo jiné zákaz nových námitek v řízení o kasační stížnosti, pokud bylo možné námitky uplatnit již v řízení před městským soudem (srov. např. rozsudky zdejšího soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 464/2018 - 24, odst. [24], nebo ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 - 104). Smyslem této úpravy je zachovat charakter řízení o kasační stížnosti a zabránit stěžovateli, aby v kasační stížnosti uplatnil jiné právní důvody, než které uplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáváno (srov. Kühn, Z., Kocourek, T. a kol., *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, právní stav k 31. 5. 2019, dostupné v systému ASPI, k § 104 odst. 27).

[31] Nejvyšší správní soud na úvod věcného přezkumu předesílá, že kvalita kasační stížnosti předurčuje obsah rozhodnutí soudu. Míra precizace kasačních bodů do značné míry ovlivňuje to, jaké soudní ochrany se stěžovateli dostane. Čím více je námitka nekonkrétní, tím obecněji k ní správní soud může přistoupit a posuzovat ji, neboť není naprosto namístě, aby za stěžovatele domýšlel argumenty, které kasační stížnost podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným arbitrem sporu, ale přebíral by funkci advokáta stěžovatele (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS). Touto optikou hodnotil Nejvyšší správní soud jednotlivé kasační námitky v projednávané věci.

[32] K námitce týkající se porušení procesního práva stěžovatele účastnit se výslechu svědků a klást jim otázky Nejvyšší správní soud rekapituluje, že stavební úřad v rámci oznámení o zahájení řízení dne 23. 5. 2022 nařídil ve věci ústní jednání na den 9. 6. 2022 a zaslal oznámení stěžovateli. Ten se přípisem ze dne 27. 5. 2022 prostřednictvím svého zmocněnce (a stávajícího právního zástupce v řízení o kasační stížnosti) z ústního jednání omluvil a požádal o jeho odročení. K tomu doložil plnou moc udělenou zmocněnci, v němž jej zmocňoval, aby jej zastupoval mimo jiné ve všech správních věcech a aby v daných řízeních vykonával „v plném rozsahu veškerá jednání s výše uvedeným související.“ Stavební úřad vydal dne 7. 6. 2022 druhé předvolání, v němž omluvu stěžovatele akceptoval a stanovil nový termín ústního jednání na den 19. 7. 2022. Na dané ústní jednání se dostavil pouze zmocněnec a podle protokolu z ústního jednání sdělil, že se stěžovatel k věci nechce vyjadřovat a namítl „pravost a pravdivost soukromých listin založených jako podklady ve spise.“ Stavební úřad následně dne 22. 7. 2022 předvolal pět oznamovatelů k podání svědecké výpovědi, a to mimo ústní jednání na den 6. 9. 2022. Dne 2. 8. 2022 zaslal zmocněnci stěžovatele vyrozumění o spojení řízení a o provedení výslechu svědků, a to dne 6. 9. 2022. Vyrozumění obsahuje poučení, podle něhož mají stěžovatel a jeho zmocněnec právo se výslechu svědků účastnit. Dne 5. 9. 2022 doručil zmocněnec stavebnímu úřadu žádost o odročení, v níž bylo uvedeno: „Vážení, s odkazem na nemoc žádám o odročení výslechu svědků dne 6. 9. 2022.“ Přílohou podání stěžovatel doplnil *Potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti uchazeče o zaměstnání plnit povinnosti uchazeče o zaměstnání z důvodu nemoci nebo úrazu*; podle něj trvá dočasná neschopnost ode dne 31. 8. 2022 a téhož dne bylo potvrzení vystaveno. Stavební úřad provedl dne 6. 9. 2022 výslechy svědků, jichž se nezúčastnil stěžovatel, ani jeho zmocněnec.

pokračování

[33] Podle § 51 odst. 2 správního řádu „[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.“

[34] Podle § 80 odst. 2 přestupkového zákona „[s]právní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.“

[35] Podle § 80 odst. 4 přestupkového zákona „[k] ústnímu jednání správní orgán předvolá účastníky řízení. Ústní jednání lze konat bez přítomnosti obviněného jen tehdy, jestliže byl řádně předvolán a souhlasí s konáním ústního jednání bez vlastní přítomnosti nebo pokud se na předvolání nedostaví bez náležité omluvy nebo bez dostatečného důvodu.“

[36] Podle § 82 odst. 3 přestupkového zákona „[ú]častníci řízení mají právo klást otázky sobě navzájem, svědkům a znalcům.“

[37] Nejvyšší správní soud v první řadě souhlasí se stěžovatelem v tom směru, že mu právní řád (konkrétně § 82 odst. 3 přestupkového zákona, případně čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod nebo čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) zakládá procesní právo být přítomen výsledku svědka a pokládat mu otázky – jde o projev obecného práva obviněného být přítomen při provádění dokazování v přestupkovém řízení. Účelem daného pravidla je respektování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti správního řízení trestní povahy (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 - 82, publ. pod č. 2633/2012 Sb. NSS). Aby bylo obviněnému umožněno realizovat předmětné právo v co nejširší podobě, mělo by dokazování v přestupkovém řízení zásadně probíhat při ústním jednání.

[38] V tomto směru však je třeba zdůraznit, že „právní úprava dokazování v přestupkových věcech opustila konstrukci povinného nařízení ústního jednání, jež ustoupila principu fakultativnosti. Obecně tedy v duchu nového přestupkového zákona platí, že správní orgán není povinen ústní jednání nařídit vždy v každém řízení, jak to vyžadoval starý přestupkový zákon, nýbrž pouze při splnění určitých podmínek,“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 13. 2. 2024, č. j. 33 A 15/2022 - 39, odst. 38, shodně rozsudky Krajského soudu v Praze ze dne 9. 5. 2023, č. j. 50 A 3/2023 - 31, odst. 19, ze dne 27. 6. 2024, č. j. a 52 A 4/2024 - 25, odst. 21). Konkrétně jde o podmínky uvedené v § 80 odst. 2 přestupkového zákona, které spojuje předpoklad, že je takový postup nezbytný ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2019, č. j. 1 Ads 272/2019 - 43, odst. [31]). Pokud nejsou tyto podmínky dány, zákon umožňuje, aby správní orgán prokazoval rozhodné skutečnosti i mimo ústní jednání. Ani za takové situace však nelze pouštět ze zřetele zásadu ústnosti, přímosti a bezprostřednosti přestupkového řízení. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v již výše uvedeném usnesení dovodil, že pro naplnění požadavků daných zásad musí být účastníci řízení o provádění důkazů mimo ústní jednání řádně a včas vyrozuměni (§ 51

odst. 2 správního řádu) a o provedení důkazu musí být sepsán protokol (§ 18 odst. 1 téhož zákona; srov. odst. [31] daného usnesení).

[39] Daný závěr akceptoval i Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 29. 7. 2013, sp. zn. I. ÚS 671/13, odst. 25. Ten považoval za stěžejní vědomost tehdejší stěžovatelky o konání dokazování i mimo ústní jednání, resp. její způsobilost se k jednotlivým řešeným otázkám (provádění jednotlivých důkazů) vyjádřit. Znemožnění této způsobilosti by podle Ústavního soudu představovalo formalistický a nezákonný zásah promítající se do jejích procesních práv. Nejvyšší správní soud je s ohledem na výše uvedené judikturní závěry toho názoru, že provádění důkazů (včetně svědeckého výslechu) v přestupkovém řízení i mimo ústní jednání nepředstavuje vadu, která by ovlivňovala zákonnost správního rozhodnutí, pokud je zachováno právo obviněného, aby se takového dokazování účastnil a aby v něm uplatnil svá procesní práva.

[40] Pro úplnost lze doplnit, že Nejvyšší správní soud nepřehlédl svou judikaturu (na jejíž závěry ostatně stěžovatel poukazuje), podle níž provedení dokazování mimo ústní jednání a v nepřítomnosti obviněného zakládá „těžkou vadu řízení před správním orgánem“ působící „nezákonnost jeho rozhodnutí, neboť [takové dokazování by] zcela vyloučilo žalobce z uplatňování jeho procesních práv,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018 - 32, odst. [11], potažmo další rozsudky ze dne 17. 6. 2011, č. j. 2 As 70/2010 - 63, nebo ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008 - 111). Tato rozhodovací praxe se však vztahuje právě k předchozí právní úpravě zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, jehož § 74 odst. 1 stanovoval povinnost konat o přestupku ústní jednání a jinou možnost vylučoval. Nyní účinný přestupkový zákon však je méně striktní a umožňuje provedení dokazování i mimo ústní jednání za splnění výše uvedených podmínek.

[41] Na okraj lze poukázat též na to, že si Nejvyšší správní soud byl této dichotomie historicky vědom, a to ve vztahu přestupků a správních deliktů v rámci právní úpravy účinné do 30. 6. 2017. V rozsudku ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53 (týkajícím se právě úpravy správních deliktů, která umožňovala provést důkaz mimo ústní jednání) uvedl: „Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech [soud odkazoval na rozsudek ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 139/2015 - 30, jenž ve svém odst. {25} a násl. připomíná závěry a podmínky usnesení č. j. 7 As 57/2010 - 82, jimiž je dle svých slov vázán]. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídít ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem.“ Z uvedeného pro kasační soud vyplývá, že pokud řízení o správním deliktu nevyžadovalo konání ústního jednání, mohlo být i dokazování provedeno mimo ústní jednání, pokud bylo dodrženo právo obviněného, aby se takového dokazování účastnil a aby v něm uplatnil svá procesní práva. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že nyní projednávaný případ představuje právně natolik podobnou situaci, aby k ní soud přistoupil analogicky, jak specifikoval výše.

pokračování

[42] V posuzovaném případě lze konstatovat, že se konalo ústní jednání toliko dne 19. 7. 2022, jehož se zúčastnil zmocněnec stěžovatele a na němž se dokazování neprovádělo. Stavební úřad následně předvolal svědky k dokazování mimo ústní jednání na den 6. 9. 2022. O jeho nařízení stěžovatele prostřednictvím jeho zmocněnce vyrozuměl, a to více než měsíc před jeho konáním. O svědeckých výsledcích následně sepsal protokoly. Listiny o všech těchto skutečnostech jsou založeny ve správním spisu. Na základě uvedeného kasační soud uzavírá, že požadavky výše uvedené judikatury rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu týkající se zákonnosti dokazování mimo ústní jednání byly splněny.

[43] Stěžovatel přesto namítá, že mu stavební úřad neumožnil pokládat svědkům při jejich výsledku otázky. Nejvyšší správní soud s tímto tvrzením nesouhlasí. Stěžovatel byl po celou dobu řízení před stavebním úřadem zastoupen zmocněncem, a to na základě výše uvedené plné moci, do jejíhož rozsahu náležela veškerá jednání se správními orgány, tj. včetně účasti na provádění dokazování. O této skutečnosti podle Nejvyššího správního soudu není pochyb. To je ostatně patrné i z toho, že se zmocněnec jménem stěžovatele účastnil ústního jednání dne 19. 7. 2022 i dalších svědeckých výsledků mimo ústní jednání dne 19. 10. 2022 (kde svědkům rovněž kladl otázky, jak plyne z protokolů o jejich výsledku, které jsou součástí správního spisu).

[44] Nejvyšší správní soud upozorňuje, že „[v] případě ústního jednání [...] není nezbytné, aby se ho obviněný fyzicky účastnil a zákonná úprava proto ani nepožaduje doručování předvolání přímo jemu za situace, kdy je řádně zastoupen. Krajský soud se mylí, pokud dospěl k závěru, že práva zakotvená v ustanovení § 36 správního řádu jsou právy výlučně účastníka řízení samotného a nemůže je proto vykonat jeho zástupce. Jestliže [...] platí, že účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko, mohou požadovat o poskytnutí informací a musí jim být před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, jedná se ve všech případech z povahy věci o práva, která mohou využít účastníci řízení jak sami, tak také prostřednictvím svých zástupců,“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 111/2011 - 56, odst. [23] a násl). Shodně lze odkázat např. na rozsudek ze dne 27. 7. 2017, č. j. 10 As 290/2016 - 29, odst. [13], podle něhož je typické, že „zástupce svými úkony vyvolává vznik práv či povinností zastoupenému. Například právo navrhnout důkazy proto zástupce neprovádí jako svoje osobní právo, nýbrž jako právo vykonávané jménem zastoupeného. Totéž platí také pro pokládání otázek při výsledku svědků.“ Jak je shora uvedeno, jelikož je při dokazování v ústním jednání v rámci správního řízení trestní povahy sledován tentýž účel zachování procesních práv obviněného jako při dokazování mimo ústní jednání, lze podle Nejvyššího správního soudu uvedené závěry plně vztáhnout i na provádění dokazování mimo ústní jednání. Vzhledem k tomu měl stěžovatel plnou možnost, aby se výsledku svědků účastnil, a to prostřednictvím svého zmocněnce. Stěžovatel však uvedeného práva z blíže nespécifikovaných důvodů nevyužil; v takovém případě mu nelze dát zapravdu, že by byl na svých právech jakkoliv zkrácen.

[45] *Obiter dictum* lze doplnit, že Nejvyšší správní soud reflektuje omluvu stěžovatele ze dne 5. 9. 2022. Ta se však v první řadě vztahovala toliko na stěžovatele samotného, nikoli na jeho zmocněnce – ten se dokazování účastnit mohl. Zároveň však podle Nejvyššího správního soudu nelze tvrdit, že by omluvu bylo možno považovat za *náležitou*. Taková omluva musí být podána bezodkladně, musí být odůvodněná a důvody omluvy musí být

doloženy (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 5. 2022, č. j. 1 As 7/2022 - 33, odst. [16]). Omluva však zjevně nebyla podána bezodkladně, neboť ji stěžovatel prostřednictvím zmocněnce učinil pouhý den před konáním svědeckého výslechu (tj. 5. 9. 2022), ačkoli o důvodech, pro které se nemohl účastnit, věděl již pět dnů před tím (tj. 31. 8. 2022). Stejně tak z omluvy nijak neplyne konkrétní důvod, proč se dokazování nemohl zúčastnit – z potvrzení o dočasné pracovní neschopnosti není patrné, z jakého důvodu bylo vydáno a zda stěžovatele v přítomnosti při dokazování jakýmkoli způsobem limitovalo. Pokud tak stavební úřad nevyhověl stěžovatelově omluvě a žádosti o odročení výslechu svědků, které působí čistě účelově a obstrukčně (srov. rozsudek kasačního soudu ze dne 8. 3. 2017, č. j. 3 As 14/2016 - 29), nezatížil své rozhodnutí vadou, která by měla vliv na jeho zákonnost.

[46] Stěžovatel dále namítá, že správní orgány založily své právní posouzení na vlastních názorech, a ne na jasných důkazech. Městský soud pak tuto vadu neodstranil. Kasační soud v této souvislosti poukazuje na odst. 66 napadeného rozsudku, v němž městský soud obsahově totožné námitce nepřisvědčil a vyjmenoval konkrétní důkazy, z nichž správní orgány při hodnocení vycházely. Stěžovatel naproti tomu pouze opakuje svůj názor a nijak jej nesměruje proti danému odůvodnění napadeného rozsudku. S ohledem na výše uvedenou judikaturu je toto tvrzení pouze prostým nesouhlasem s posouzením městského soudu a nepředstavuje kasační námitku ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.; Nejvyšší správní soud se proto daným tvrzením nezabýval.

[47] Z téhož důvodu Nejvyšší správní soud věcně neposuzoval ani další tvrzení vztahující se k „*pravosti a správnosti veškerých soukromých listin*.“ Jak kasační soud uvedl výše, městský soud shodnou žalobní námitku vypořádal v odst. 58 až 60 napadeného rozsudku. Stěžovatel v kasační stížnosti nijak s jeho odůvodněním nepolemizuje a má za to, že žalovaný měl věc hodnotit odlišně. Ani takové tvrzení není kasační námitkou podle § 103 odst. 1 s. ř. s.

[48] Další námitka směřuje proti použitelnosti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43, na projednávaný případ. Tato námitka je přípustná, zároveň je však zcela zjevně mimochodná. Městský soud v odst. 68 napadeného rozsudku uvedl, že „*žalobce v řízení nijak nedokládal své majetkové poměry. Je to přitom jeho povinností, pokud chce tvrdit, že jej pro něj pokuta nepřiměřená či likvidační [srov. rozsudek NSS ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 316/2017 - 43, bod 51].*“ Z uvedené judikatury zřetelně dovodil, že tvrdí-li obviněný z přestupku, že má pro něj pokuta likvidační účinky, je dané tvrzení povinen doložit. Otázka právní povahy subjektu obviněného je zcela nerozhodná a ani stěžovatel nevysvětluje, proč by na jeho povinnost doložit majetkové poměry mělo být pohlíženo jinak. Námitka proto není důvodná.

[49] Stěžovatel poukazuje rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2007, č. j. 3 As 32/2007 - 48, z něhož dovodil povinnost správních orgánů řádně zjistit majetkové poměry obviněného z přestupku. Podle stěžovatele stavební úřad jeho majetkové poměry řádně nezjistil a městský soud tuto vadu nenapravil. Nejvyšší správní soud v tomto směru poukazuje na odst. 67 až 74 napadeného rozsudku, v nichž se městský soud otázkou zjišťování majetkových poměrů stěžovatele obsáhle a precizně zabýval. Dospěl k závěru, že správní orgány nejsou povinny obviněného vyzvat k doložení

pokračování

majetkových poměrů, pokud není v daném případě zjevné, že pro něj pokuta může mít likvidační účinky. K tomu odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010, č.j. 1 As 9/2008 - 133, z jehož právní věty I. vycházel. Podle právní věty II. „[s]právní orgán vychází při zjišťování osobních a majetkových poměrů z údajů doložených samotným účastníkem řízení, případně z těch, které vyplynuly z dosavadního průběhu správního řízení či které si opatří samostatně bez součinnosti s účastníkem řízení. Nelze-li takto získat přesné informace, je správní orgán oprávněn stanovit je v nezbytném rozsahu odhadem.“ Tento názor reprodukoval městský soud v odst. 71 napadeného rozsudku. Následně dovodil, že „žalovaný v posledním odstavci na straně 9 napadeného rozhodnutí [pozn.: správně str. 11] podrobně popsal, z jakých zjištění ohledně majetkové situace žalobce při úvaze o výši ukládané pokuty vycházel.“

[50] Nejvyšší správní soud s postupem i odůvodněním napadeného rozsudku v tomto směru souhlasí. Stavební úřad na str. 9 svého rozhodnutí uvedl jednotlivé aspekty, jež při hodnocení majetkových poměrů stěžovatele zohlednil – stěžovatel je vlastníkem areálu, který opakovaně a trvale pronajímá k pořádání svateb. Podle sdělení Úřadu městské části Praha 11, Oboru vnitřních věcí, Oddělení matriky se v areálu konají svatby ve značném množství a podle svědecké výpovědi osoby, která v areálu uzavřela sňatek, lze dovodit, že si stěžovatel za pořádání jedné svatby účtuje částku ve výši nižších stovek tisíc Kč. Nejvyšší správní soud rovněž upozorňuje, že správní spis obsahuje *Přehled vlastnictví s nemovitostmi* stěžovatele platný ke dni 1. 11. 2022, na němž je uvedeno téměř 50 pozemků a 10 budov včetně tří rodinných domů a dvou staveb pro rodinnou rekreaci. Žalovaný v tomto směru doplnil, že se stěžovatel ke svým majetkovým poměrům nijak nevyjádřil (vyjma soustavného tvrzení, že je dlouhodobě nezaměstnaný bez finanční podpory, aniž by dané tvrzení doložil) a neposkytl při jejich zjišťování stavebnímu úřadu jakoukoli součinnost. Nejvyšší správní soud s ohledem na dané skutečnosti nesouhlasí s názorem stěžovatele, že by stavební úřad jeho majetkové poměry nezjišťoval a korektně nehodnotil. Stavební úřad zřetelně dospěl k závěru, že uložená pokuta nemůže mít na stěžovatele zásadní (natož likvidační) dopad, což podložil konkrétními skutkovými zjištěními. Městský soud se s daným závěrem ztotožnil a ani kasační soud v takovém postupu nespatřuje ohledem na výše uvedené jakékoli pochybení.

[51] Co se týče namítaného absentujícího odkazu na judikaturu rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod č. j. 1 As 9/2008 - 133 s tvrzením, že mu dané rozhodnutí není známé, jde zjevně o účelovou námitku vzhledem k tomu, že stěžovatel dané usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sám v kasační stížnosti cituje. Dále namítá, že městský soud vytrhl právní větu daného usnesení z kontextu. Kasačnímu soudu však není zřejmé, co touto námitkou sleduje, jelikož z tvrzeného kontextu vyplývá pouze relevantní povinnost obviněného doložit své majetkové poměry; tu však stěžovatel nesplnil.

[52] Nakonec stěžovatel tvrdí, že městský soud v jeho případě porušil zásadu presumpce neviny. Nejvyšší správní soud podotýká, že rozhodnutí žalovaného, kterým zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí stavebního úřadu, nabylo právní moci dne 15. 7. 2024. V době rozhodování městského soudu tak již stěžovatel byl pravomocně uznán vinným ze spáchání předmětného přestupku. Stěžovatel se tak i v této námitce zřetelně mýlí. Ani tato námitka proto není důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[53] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů shledal kasační stížnost nedůvodnou, a proto ji podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. zamítl.

[54] O nákladech řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, kasační soud proto žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 20. listopadu 2025

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu